

Gândirea

*copilul realității
și creatorul iluziei*

Ioan Gyuri Pascu

Grafica: Paula Șalar

Coperta: Dan Dumitru Mihăilescu

Cartea Daath
Publishing House

București, 2006

Cuvânt înainte

Gândirea este un subiect despre care, fără îndoială, s-au scris mii și mii de pagini pentru simplul motiv că omului îi place foarte mult să gândească. Sau poate că omul a fost mereu fascinat de faptul că este singura ființă de pe Pământ înzestrată de Dumnezeu cu acest dar.

Dar, ca orice dar (mă scuzați de jocul de cuvinte), de la cea mai banală jucărie, până la cea mai sofisticată și sensibilă floare, și gândirea are tot felul de înfățișări. Orice cadou ne poate și desfăta, dar ne poate și răni. Poate părea frumos pentru unii și urât pentru alții. De aceea ne putem bucura de un dar în măsura în care-l putem înțelege. Fie că este vorba de o înțelegere instantanee, spontană, fie că este vorba de una ce survine treptat.

De ce scriu o carte despre gândire?

În mod paradoxal, poate, n-a fost nimic premeditat. O să vi se pară ciudat, dar ideea acestei cărți a venit spontan, într-o dimineață, când, savurându-mi cafeaua, am simțit, brusc, nevoia de a nota titlul acestei cărți și titlurile celor șapte capitole, care, acum când scriu acest cuvânt înainte, nu știu încă în ce fel vor fi structurate. Ceea ce știu este că, din acea dimineață, ideea acestei cărți nu-mi dă pace și asta mă face să cred că trebuie s-o scriu.

Sunt convins că nu sunt un deschizător de drumuri și că cititorul va găsi în ea multe lucruri ce i se vor părea banale, de mult știute, desuete, că această carte va avea o aromă eseistico-empirică mai degrabă decât una științifică sau

profund spirituală, dar mai sunt convins că, având încredere deplină în intuiție, inspirație și în experiențele directe, ea va respira și un aer personal, o viziune subiectivă unică, specifică fiecărui individ, asupra TOTULUI din perspectiva părții.

Din momentul în care ideea a încolțit, am simțit că această carte nu va fi decât modul în care corpul/ mintea/ spiritul meu, acest întreg pe care, neadecvat, îl împărțim, această expresie a lui TREI în unu sau a lui unu în TREI, mulțumește Minții Universale, întâlnirilor providențiale, cărților care au venit în întâmpinarea dorinței de cunoaștere, înțelesului mereu mai profund al experiențelor repetate (fie ele plăcute sau izvorâtoare de suferință), rugăciunilor (mai stângace sau mai bine focalizate), momentelor de meditație, momentelor de bucurie create de ajutorul dat celorlalți.

Această carte este și o cale de a mulțumi dușmanilor (falși sau adevărați), familiei, societății, naturii, cu toate manifestările ei, minunate sau înspăimântătoare, în câteva cuvinte, Întregii Creații a lui Dumnezeu, la care, datorită infinitei Sale IUBIRI, ne-a făcut părtași și păzitori.

I. Ați auzit, desigur, de multe ori vorbindu-se despre puterea gândului. Ați auzit (sau, poate, unii ați și văzut) despre oameni care mișcă obiecte doar cu puterea gândului. Există cărți despre diferitele nivele ale telepatiei.²⁾ Se poate spune, deci, că importanța gândului în creație și evoluție crește pe zi ce trece în preocupările omului de a se înțelege atât pe sine cât și lumea ce-l înconjoară.

Științele exacte, filosofia și psihologia au abordat și abordează, în moduri diverse, problematica gândului și a gândirii. Din păcate, ani și ani de-a rândul, oamenii de știință s-au rezumat la a cataloga gândul ca rezultat al unor procese fizico-chimice ale creierului. Inclusiv părinții psihanalizei și marii psihoterapeuți s-au oprit la explicații materialiste ale gândului și ale gândirii.

Doar filosofii și misticii au avut în vedere și componenta spirituală a minții, implicit a felului în care se formează și acționează gândurile.

Expresia carteziană “gândesc, deci exist”, a funcționat multă vreme. A fost, apoi, poziția empiricilor “exist, deci gândesc”. Noi am tras concluzia, în primul capitol, că mintea nu este poziționată în creierul nostru, că acesta este doar un foarte sofisticat instrument ajutător al minții. Astfel, putem realiza că atât varianta carteziană cât și cea empirică sunt limitate, pentru că ele se referă doar la parcursul linear, în limita spațiu-timp a ființei umane. Pornind de la acest sistem reduționist, putem categorisi gândurile. Un prim nivel al gândurilor și al gândirii, acela influențat de condițiile de mediu și de cele genetice, este acela de gânduri create de memorie. De acel bagaj cu care

²⁾ vezi *Telepatia și vehiculul eteric* — Alice Bailey, apărută în anul 2004 la Editura Cartea Daath

venim și de bagajul de memorie căpătat prin experiența în planul lumii fizice, duale, lineare, în funcție de condițiile de mediu, de educație, familie, etc. Aceste gânduri, odată cu dezvoltarea ego-ului, a personalității, ne crează o realitate distorsionată, bazată pe cunoașterea-memorie și pe identificarea noastră fie cu numele nostru, fie cu trupul nostru, fie cu mintea ori cu creierul nostru. Ne plănuim viitorul pe baza acestei cunoașteri memorie, care nu face decât să reformuleze, în diferite feluri, trecutul. Dorințele și gândurile noastre se nasc din neîmpliniri ale trecutului care se vor împlini “în viitor”, sau din nevoia de repetare a lucrurilor plăcute ori din regretul că nu se mai repetă aceste lucruri păcute din diverse motive, vârstă, neîncredere, etc.

Foarte mulți dintre noi ignorăm faptul că gândurile se pot naște și prin accesarea unor planuri mai subtile, nonduale, prin accesarea unei cunoașteri instantanee care nu poate fi reprodusă în limbajul linear (vom vedea mai bine în capitolul despre cuvinte) dar care se materializează în fapte, în așa-zise miracole, în opere de artă inspirate.

Una peste alta, puterea gândului este foarte mare. De aceea se și spune “ai grijă ce gândești, ca să nu ți se întâmple ceva rău”. Pericolul de a rămâne în gândirea-memorie, este acela de a ne învărti în cercul vicios a ceea ce se cheamă “trăitul din amintiri”. Această gândire este cel mai mare creator de tipare. Aceste tipare ne vor crea iluzia că suntem robii condițiilor exterioare sau a destinului prestabilit. Vom exclama dezolați: “Ce să-i faci? Asta-i viața!” sau “Măi frate, toate mi se întâmplă numai mie!”

Gândirea-memorie ne va crea o personalitate analitică, una care despică firul în patru, frânându-ne tare evoluția. De aceea, ar fi mult mai adecvat să acordăm mai multă atenție gândirii-intuiție și gândirii-inspirație. Nu se poate să nu vi se fi întâmplat măcar o dată să rezolvați rapid o problemă și când vi sa cerut să explicați, voi să răspundeți: “Pur și simplu, așa mi-a venit să fac”.

Acesta este un prim nivel al gândirii-intuiție (al gândirii-inspirație), cel inconștient. A conștientiza aceste tipuri de gândire, nu înseamnă a le supune gândirii analitice. Conștientizarea în acest caz, înseamnă a intra într-o stare de atenție sporită, continuă, de a atinge stadiul de conștientă a conștiinței. Trebuie să fim atenți când ne apar astfel de gânduri negândite, în ce condiții, cum funcționează ele. Să conștientizăm momentele în care spunem “nu m-a înșelat intuiția nici de această dată” sau în care auzim fraze de genul: “Iată un cântec foarte inspirat”.

Am ajuns astfel la componenta spirituală a gândirii, aceea care influențează decisiv materia, și care nu este influențată de materie. Conștientizând această componentă a gândirii, a minții, putem afirma că suntem ceea ce gândim, că suntem în călătoria noastră terestră.

Încet-încet vom putea subția granița cu supranaturalul, cu așa zisul paranormal. Putem ajunge la concluzia că paranormalul e unul și același lucru cu naturalul. Pentru că ascultă de Legile Universale și nu de cele pământești, newtoniene sau euclidiene.

Vom putea înțelege mai ușor “minunile” ce se petrec în jurul nostru. A sparge tiparele “trecutului — viitor”, a nu mai fi atât de ancorați în material, iată primii pași către înțelegerea componentei spirituale a gândirii.

Foarte important este să vedem gândul ca pe o sămânță. Un gând venit din planuri subtile, înalte, va înflori în exterior și ne va ajuta să înflorim, la rândul-ne. Unul venit din planuri joase se va materializa în cuvinte, fapte, materie, distorsionate, departe de unicul adevăr din care ne-am născut.

Pilda lui Iisus cu semințele, este una foarte grăitoare. La fel și aceea cu credința cât un bob de muștar. Conștientă mereu mărită este aducătoare de credință. Interfața între minte și materie, care este gândul, capătă consistență prin Credință și nu prin credințele implementate de ego.

A doua venire a lui Christos nu este neapărat una trupească, așa cum, cei ce urmăresc mai mult litera Cuvântului decât spiritul lui, cred, ci una de înviere spirituală a tuturor morților. Este vorba aici mai degrabă de cei morți în credință, de cei care, chiar dacă trupul lor se mișcă și pare viu, sunt morți spiritual. Este vorba de re-naștere, de învierea spirituală care presupune redescoperirea Cuvântului și reînceperea lucrării Duhului Sfânt în toți oamenii. Pentru că, așa cum a stabilit Dumnezeu, pe pământ doar omul îl poate ajuta pe om. Ceea ce presupune ca fiecare om să recunoască în sine și în aproapele, scânteia divină, să slăvească pe Dumnezeu în fiecare fărâma a Creației Sale. Mulți oameni au înțeles greșit faptul că năzuința de a fi una cu Dumnezeu ar fi un păcat. Orgoliul de a fi mai presus de alții, de a te substitui lui Dumnezeu, da, asta e un păcat; dar năzuința de a fi din nou una cu Dumnezeu, este însăși menirea omului. Oamenii reflectează prea puțin la vorbele lui Iisus: “Veți face tot ceea ce am făcut eu și chiar mai mult de atât” sau “Eu și cu Tatăl UNA suntem”.

Iată, deci puterea Cuvântului și a lucrului Duhului Sfânt, care în viața omului, datorită liberului arbitru, odată cu nașterea egoului, s-a limitat în gândirea noastră la cuvânt cu “c” mic, făcând necesară apariția limbajului.

II. Condițiile de mediu ale lumii fizice lineare, care au făcut posibilă apariția creatorului de iluzie care este egoul, a înfundat canalele de comunicare cu Divinul și acea capacitate divină a oamenilor de a comunica prin Cuvânt și nu prin cuvânt, și a făcut necesară crearea limbajului, fie el al trupului, sau al semnelor vocale, nearticulate la început, al semnelor vizuale ori de altă natură. Astfel, limbajul a devenit un tălmăci al Adevărului, limitat la condițiile de spațiu și timp și la gândirea analitică distorsionată, subiectivă, creație a ego-ului. În acest fel am ajuns la limitele impuse de convenționalitatea limbajului. Am pus nume lucrurilor și ființelor

și le-am identificat cu numele lor. Astfel separarea a fost, pe zi ce trece, mai mare. Atunci când numele nu erau de ajuns pentru a înțelege “adevărul”, l-am explicat prin alte cuvinte, care erau alte nume date altor noțiuni, și tot așa.

Nici nu se pune problema să explicăm în cuvinte ceea ce se află dincolo de lumea noastră fizică, să putem explica în limitele limbajului inefabilul sau cunoașterea instantanee ce ne-o oferă intuiția sau inspirația. Ceea ce vine instantaneu în mintea noastră, devine în linear un lucru la trecut prin simpla intonare a unei fraze explicative. Dacă ar fi să ne referim numai la cele palpabile și tot putem vedea cu ușurință limita de comunicare a limbajului. De exemplu: “Un scaun este un obiect cu trei sau patru picioare, pe care ne așezăm pentru a ne odihni sau pentru a desfășura alte activități.” Dar un scaun nu este nici acest lucru. Depinde de limbajul și de poziția de pe care gândim și explicăm. De exemplu, un savant ar putea spune că un scaun e o bucată de materie, alcătuită din mai mulți atomi, cu o anumită masă atomică, formați la rândul-le din electroni și nucleu, care electroni se mișcă fără a li se putea determina locul din cauza vitezei mari cu care se mișcă și care se comportă în fel și chip, în funcție de felul în care sunt observați, că sunt și particulă și undă, etc.

Și atunci, care este adevărul? Ceva ce se cheamă scaun? Și, dacă toate în el se mișcă așa de rapid, atunci cum se face de stă și eu pot să mă așez pe el? Vedeți, această realitate care caracterizează gândirea noastră lineară, face ca orice limbaj să fie foarte limitat în tălmăcirea adevărului. Nu știm, așadar, dacă îl tălmăcește sau îl răstălmăcește.

Limbile sunt alte aspecte limitative ale limbajului. Să luăm tot exemplul cuvântului *scaun*.

În limba maghiară se spune “szék” — în românește, se citește sec. Sec, în limba română înseamnă ceva fără miez, acru în cazul vinului, etc. În engleză, scaun se spune “chair” — se citește “cer”. Știm cu toții ce înseamnă cer în limba română.

Norocul omului este că există și limbaje universale, cum ar fi muzica instrumentală și artele frumoase sau codul morse. Primele două ținând mai mult de gândirea inspirată, ultimul fiind născut tocmai din nevoia de a avea un limbaj care să unească toate limbile pământului, și așa zice că ține de gândirea intuitivă a inventatorului.

Și pentru că vorbirăm de inventator, să luăm, puțin, cazul invențiilor, al descoperirilor, cum îmi place mie să zic, căci suntem co-creatori mai degrabă prin faptul de a fi descoperitori ai unor forme-gând pe care mai apoi le materializăm. Există descoperiri care au nevoie de tot felul de testări și de explicații, de aplicații pe care să le înțelegem prin intermediul gândirii analitice și al limbajului. Legile din fizica lineară, cum ar fi, de exemplu, Legea lui Arhimede, trebuie exprimată, explicată și apoi omul o poate înțelege făcând practic experiența.

Câtă vreme, becul lui Edison nu are nevoie să explice utilizatorului cum și ce a făcut inventatorul. Omul vede lumina și a înțeles mesajul becului. Nu mai stă să vadă cum funcționează filamentul, pe ce principiu se aprinde, doar dacă nu vrea să facă, la rându-i, becuri sau să le îmbunătățească. Ca și muzica, astfel de mesaje nu se adresează procesării efectuate de creier. Ah, că pot exista melodii sau tablouri care pot produce transformări și în creier și la nivelul glandelor pineală și pituitară, până la influențarea sistemului imunitar și până la vindecări (astfel încât medicina alopatică ar putea fi mai deschisă la asemenea mesaje), asta-i altă discuție. Despre artă vom avea însă un capitol separat.

Ceea ce vroiam să ating în acest capitol, este faptul că limbajul creat de cuvântul cu “c” mic, a apărut în urma intrării în uitare a Cuvântului.

Vorbeam în capitolul precedent de miracolele telekinetice și telepatice. În cazul mișcării obiectelor cu ajutorul gândului, persoana respectivă transmite informație energetică de vibrație foarte înaltă, obținută prin

accesarea planurilor mai subtile, care acționează asupra materiei mai dense, mai joase din punct de vedere vibrațional. Astfel, când omul va redobândi Cuvântul, când va desfunda canalele de comunicare cu Divinitatea, va putea din nou să materializeze și să dematerializeze, la fel cum a făcut-o atunci când a fost creat. Vă dați seama, însă, acum, cu un egoism atât de dezvoltat, cu meschinăria, cu interesele și cu spiritul de competiție și de îmbogățire atât de dezvoltate, ce ar face oamenii dacă ar redobândi brusc aceste puteri!

Să nu credeți că telekinezia, telepatia, chiar teleportarea nu vor putea fi atinse de oricine. Dar, întâi, trebuie să redobândim valorile prin care lucrează Cuvântul: iubirea, compasiunea, generozitatea, altruismul.

De aceea, adevărații vindecători, adevărații Maeștrii, sunt conștienți că ei sunt doar unelte ale lui Dumnezeu, prin care lucrează Cuvântul și Duhul Sfânt. Oricine conștientizează aceste lucruri poate înfăptui ceea ce azi numim miracole. Până atunci, însă, vom rămâne robii limbajelor și ai convențiilor, care nu fac altceva decât să ne separe și să mențină în uitare faptul că, de fapt, “CU TOȚII UNA SUNTEM”.